

Priesters en piraten

Kennit liep langs de vloedlijn zonder zich iets aan te trekken van de golfjes zout water die over het zand rolden en aan zijn laarzen likten. Hij hield zijn blik gericht op de grenslijn van wier, schelpen en drijfhout die het hoogste punt van de vloed markeerde. Het tij was juist aan het veranderen: de hongerige golven drongen telkens een eindje minder diep het land binnen. Wanneer het zoute water zich straks over het zwarte zand teruggetrokken had, zouden de lesteenschilfers en verstrengelde kelpsluierden zichtbaar worden die zich nu verborgen hielden.

Zijn tweemaster lag voor anker in de Valse Kreek aan gene zijde van het Eiland der Anderen. Hij had de Marietta daarheen gebracht toen de storm die morgen eindelijk was geluwd. Het was toen al vloed geweest en de spitse rotsen van de beruchte inham gingen deels schuil onder groenig schuimend zeewater. De kapiteinssloep had over de rotsige bodem en tussen rotspieken door geschraapt, en hem en Gankis ten slotte naar een halvemaanvormig strandje van zwart zand gebracht, dat bij vloed en een juiste windrichting volledig onder de golven verdween. Daarboven rezen rotswanden van leisteen op, en schrale, maar altijdgroene bomen – eigenlijk waren ze bijna zwart – verzetten zich uitdagend tegen de eeuwig jagende wind. Zelfs Kennit, die stalen zenuwen bezat, had even het gevoel dat hij in een monsterachtige open muil stapte.

Ze hadden Opal, de scheepsjongen, bij de sloep gelaten om deze te beschermen tegen de rare dingen die onbewaakte schepen in de Valse Kreek zo vaak overkwamen. Tot groot verdriet van de knaap had Kennit Gankis bevolen hem te volgen, zodat de jongen en de sloep alleen achterbleven. Toen Kennit voor het laatst omkeek had

hij de jongen in de sloep zien hurken, beurtelings ongerust over zijn schouder omkijkend naar de hoog oprijzende rotswanden en voor zich uit turend naar de Marietta, die verderop in het water aan haar ankers lag te rukken en zich wilde laten meesleuren door de wilde, snelle stroming die langs de monding van de kreek trok.

De risico's van een bezoek aan dit eiland waren legendarisch. Dat was niet alleen wegens de vijandigheid van zelfs deze 'beste' ankerplaats, of wegens de vreemde ongevallen die mensen en schepen hier waren overkomen, maar het had vooral te maken met de specifieke magie van de Anderen, waarmee dit gehele eiland behept was. Kennit had die magie aan zich voelen trekken toen hij en Gankis het pad volgden dat van de Valse Kreek naar het Schattenstrand leidde. Voor een pad dat zo zelden werd gebruikt waren de zwarte kiezelstenen miraculeus vrij van gevallen bladeren of ander plantenleven. Om hen heen lieten bomen het regenwater van het onweer van de afgelopen nacht als tweedehands kristal op de toch al druipnatte doorbuigende varens druppelen. De lucht was koel en vol leven. Felgekleurde bloemen – altijd minstens een manslengte van het pad verwijderd – trotseerden de schemering van de beschaduwde woudbodem. Hun geur zweefde verleidelijk door de lucht, alsof die bloemen de mannen wilden overhalen hun bestemming te vergeten en in plaats daarvan het woud te komen verkennen. Minder gezond om te zien waren de oranje schimmels die veel boomstammen van onder tot boven bedekten. De agressieve felheid van hun kleur deed Kennit aan gultige parasieten denken. Een met glinsterende druppeltjes bepareld spinnenweb tussen de varens aan weerszijden van het pad dwong Kennit en zijn metgezel zich te bukken. De spin die naast het web op wacht zat was even oranje als de schimmels en bijna zo groot als een babyvuistje. Een groene boomkikker zat vast in het kleverige web en worstelde vergeefs om zich los te wurmen, maar de spin scheen er geen belangstelling voor te hebben. Gankis kreunde even toen hij moest bukken om onder het web door te kunnen.

Dit pad leidde dwars door het land van de Anderen. Hier kon de schimmige grens met hun territorium worden overschreden door iemand die het scherp afgebakende pad voor de mensen zou durven te verlaten om het woud in te gaan om hen te zoeken. In oude tijden, zo

luiden de verhalen, kwamen helden hierheen om dit pad moedwillig te verlaten en de Anderen in hun holen te tarten en de wijsheid van hun in een grot opgesloten godin te vernemen, of om geschenken te eisen, zoals mantels die onzichtbaar maakten, of zwaarden die van vuur waren en elk schild konden doorklieven. Minstrelen die zich hierheen hadden gewaagd waren naar hun vaderland teruggekeerd met stemmen die ieders hart konden doen smelten of, desgewenst, ieders trommelvliezen doen barsten. Iedereen kende de oude sage van Kaven de Gitzwarte, die een halve eeuw bij de Anderen op bezoek was geweest, maar voor wie het bij zijn terugkeer was geweest alsof er voor hem slechts een enkele dag was voorbijgegaan, zij het dat zijn haar goudkleurig was geworden, en zijn ogen op gloeiende kolen leken, en zijn liederen in verwrongen rijmen voortaan alleen nog maar over de toekomst handelden.

Kennit maakte een snuivend geluidje. Alles mooi en aardig met die oude verhalen, maar als iemand zich tijdens Kennits leven buiten dit pad had begeven, dan toch zonder daar ooit iets over los te laten. Of misschien was die iemand nooit teruggekeerd, en was er daarom nooit gesnoefd. De piraat zette de gedachte van zich af. Hij was niet naar het eiland gekomen om het pad te verlaten, maar om het tot het uiterste einde te volgen. En iedereen wist ook wat daar wachtte.

Kennit volgde het kiezelpad dat zich tussen de beboste heuveltjes van het eiland door slingerde tot ze een vlakker weideland bereikten, dat in een brede boog om een open, lagergelegen strand heen lag. Dit was de tegenoverliggende kust van het petieterige eilandje. Volgens de legende hadden schepen die hier voor anker gingen nog maar één bestemming over: de onderwereld. Kennit had nooit gehoord van een schip dat die bewering in de praktijk had durven te toetsen – of anders was het bericht van die vermetelheid met schip en al in de hel verdwenen.

De hemel was strak, helderblauw. Alle wolken waren door de storm van afgelopen nacht verjaagd. De lange curve van het zand en de rotsen van het strand werd slechts doorbroken door een beekje dat vanuit het binnenland door het hoge gras en het zandstrand naar de zee meanderde. In de verte, als afbakening van het ene einde van de halvemaanvormige baai, verhieven zich hogere rotsen van zwarte lei-

steen, waarvan één gekartelde toren zich zelfs van het moedergesteente had afgezonderd en als een soort poortwachter, naast een smalle tussenstrook strand, in de zee stond. Door die opening in de rotswand waren bruisende golven en een uitsnede van de blauwe hemel te zien.

‘We hebben vannacht flink wat wind en golven gehad, meneer. Sommigen zeggen dat die grazige duinen daarginds het beste deel van het Schattenstrand zijn. Spullen die tijdens een storm elders kapotslaan op de rotsen komen daar zachtjes op het gras terecht, zonder te breken.’ Gankis sprak hijgend, want hij had moeite om de grote passen van de lange Kennit bij te houden. ‘Een oom van me, of eigenlijk de man van mijn tante, de zus van mijn moeder, zei dat hij een man kende die daar ooit een houten kistje had gevonden, glimmend zwart gelakt en beschilderd met bloemen. Erin zat een glazen beeldje van een vrouw met vlindervleugels. Maar niet van beschilderd glas, nee, de kleuren van die vleugels waren in dat doorzichtige glas versmolten, echt waar.’ Gankis onderbrak zijn verhaal, boog zich een beetje naar voren en keek zijn meester behoedzaam aan. ‘Wilt u weten wat die Ander zei dat het betekende?’ vroeg hij voorzichtig.

Kennit bleef staan en duwde met de punt van zijn laars tegen een rimpel in het natte zand. Een glinstering van goud was zijn beloning. Hij bukte zich nonchalant en haakte zijn vinger onder een sierlijk gouden kettinkje. Toen hij dit naar boven trok plopte er een medaillon uit zijn zandige graf. Hij veegde het medaillon schoon aan zijn broek en begon toen behendig aan de kleine sluiting te morrelen. De gouden helften klikten open. Het zoute water had de randen van het plaatje enigszins aangetast, maar het portretje van een jonge vrouw glimlachte hem nog steeds toe. Haar ogen keken hem vrolijk maar tevens lichtelijk verwijtend aan. Kennit beperkte zich tot een grommend geluidje en stak zijn vondst zonder commentaar in het zakje van zijn brokaten vest.

‘Kapitein, u weet toch dat ze u dat nooit zullen laten houden? Niemand mag ooit iets van het Schattenstrand houden,’ merkte Gankis overijverig op.

‘O nee?’ zei Kennit. Hij liet het geamuseerd klinken, maar Gankis kon niet uitmaken of die opgewektheid op zelfspot wees dan wel een dreigement maskeerde. Voor de zekerheid bracht Gankis zijn gezicht

buiten het bereik van de vuist van zijn kapitein.

‘Dat zégt iedereen tenminste, kapitein,’ antwoordde hij toen aarzelend. ‘Dat niemand mee naar huis neemt wat hij op het Schattenstrand heeft gevonden. Ik weet in elk geval zeker dat die vriend van mijn oom dat niet heeft gedaan. Nadat die Ander zijn vondst had bekeken en aan de hand daarvan zijn toekomst had voorspeld, volgde mijn oom de Ander over dit strand naar een rots – ik denk die daar.’ Gankis wees naar een van de leisteenrotsen in de verte. ‘In de wand van die rots bevonden zich duizenden kleine gaten, of hoe noem je zoiets...’

‘Nissen,’ zei Kennit op welhaast dromerige toon. ‘Ik noem het nissen, Gankis. Dat zou jij ook doen, als je je moedertaal kon spreken.’

‘Ja, meneer. Nissen. En in allemaal lag een schat, behalve in de lege. En de Ander liet hem langs die rotswand lopen en naar al die schatten kijken, en er waren dingen bij die hij zich nooit had kunnen voorstellen. Porseleinen kopjes in de vorm van rozen, en gouden wijnbekers, waarvan de randen met juwelen waren bezet, en houten poppetjes, in felle kleuren beschilderd, en nog wel honderd van die onvoorstelbare dingen meer, in die nisjes, meneer. En toen vond hij een nis met de juiste vorm en maat, en daar legde hij het vlindervrouwtje in. En hij zei tegen mijn oom dat niets fijner was dan het gevoel het juiste voorwerp in het juiste nisje te leggen. En toen liet hij het daar, mijn oom, en vertrok van het eiland en keerde naar huis terug.’

Kennit schraapte zijn keel. Dat simpele geluid drukte meer verachting en neerbuigendheid uit dan de meeste mannen in een hele volzin konden overbrengen.

Gankis wendde zijn blik af. ‘Het waren zijn woorden, niet de mijne.’ Hij speelde met de heupband van zijn versleten broek en liet er met tegezin op volgen: ‘De man leeft een beetje in een droomwereld. Geeft een zevende deel van zijn inkomen aan de tempel van Sa, plus zijn twee oudste kinderen. Zo’n man denkt niet hetzelfde als wij, meneer.’

‘Voor zover jij tenminste denkt, Gankis,’ spotte de kapitein. Hij richtte zijn blik op de vloedlijn voor hen en kneep zijn bleke ogen half dicht tegen het felle licht van de ochtendzoon, dat door de aanrollende golven glinsterend werd weerkaatst. ‘Hijs je lijf maar eens op deze helling vol zegge, Gankis, en loop eroverheen. En breng me dan wat je daar vindt.’

‘Ja, meneer.’ De oudere piraat verliet het zandstrand en klom behendig de helling op die tussen het strand en de rotswanden naar boven glooide. Na een spijtige blik achterom begon hij door het hoge gras te lopen, volgens een route die parallel liep aan die van zijn jeugdige kapitein. Hij tuurde aandachtig naar de grond en zag bijna meteen iets liggen. Hij rende ernaartoe en tilde een voorwerp op dat schitterde in het zonlicht. Hij keek er vol ontzag naar.

‘Meneer, meneer, kijk eens wat ik heb gevonden!’

‘Dat zou ik kunnen als je het hierheen bracht, zoals ik je heb opgedragen,’ zei Kennit hatelijk.

Als een hond die het ‘apport’ van zijn baas had gehoord haastte Gankis zich naar de kapitein. Er blonk een jongensachtige glans in zijn bruine ogen en hij hield zijn schat stevig met beide handen vast toen hij de bijna manshoge sprong naar beneden maakte. De lage schoenen aan zijn rennende voeten deden zand opspatten. De kapitein zag al die gretigheid met licht gefronst voorhoofd aan. Hoewel de oude zeeman graag een wit voetje bij hem wilde halen, was hij evenmin als anderen in het vak geneigd buit met zijn kapitein te delen. Kennit had ook helemaal niet verwacht dat Gankis hem eventuele vondsten braaf zou komen brengen. Hij was in feite van plan geweest hem zijn hele buit aan het einde van het strand simpelweg af te pakken. Dat Gankis zich nu naar hem toe repte, breed glunderend als een onnozele boerenknul die zijn geliefde melkmeisje een ruiker kwam brengen, was op het onthutsende af.

Niettemin hield Kennit zijn vertrouwde ironische lachje op zijn gezicht en liet hij niets blijken van zijn gevoelens. Het was een vaak en zorgvuldig geoefende pose: die van een zelfverzekerde, ogenschijnlijk luie kat op jacht. Daardoor was het niet alleen zijn grotere lengte die het hem mogelijk maakte op de oude zeeman neer te kijken. Door een geamuseerde houding aan te nemen suggereerde hij tegenover zijn volgelingen dat het onmogelijk was hem te verrassen. Hij wilde dat zijn bemanning geloofde dat hij niet alleen al hun bewegingen bij voorbaat wist, maar ook alles wat ze dachten. Een bemanning die zoiets van haar kapitein geloofde zou minder snel aan het muiten slaan, en als ze zoiets van plan waren zou niemand graag als eerste in actie komen. Daarom bleef hij ogenschijnlijk onbewogen staan toen

Gankis over het zand naar hem toe kwam rennen, en griste hij hem de schat niet meteen uit zijn handen, maar keek hij er geamuseerd naar toen Gankis hem trots liet zien. Die zelfbeheersing viel niet mee, want nooit eerder had Kennit een zo prachtig gemaakt siervoorwerp gezien. Het was een glazen bol, perfect rond, waar niet het geringste krasje op zat. Het glas was lichtelijk blauw getint, maar dat vertroebelde geenszins het zicht op het wonder dat in de bol was te zien: drie kleine figuurtjes, in veelkleurige kostuumpjes en met beschilderde gezichtjes, die op een piepklein podium stonden. Ze waren op een of andere manier met elkaar verbonden, want wanneer Gankis de bal met zijn handen bewoog kwamen de figuurtjes in actie. Het ene maakte pirouettes op zijn tenen, het tweede draaide om een rekestok en het derde knikte met zijn hoofd, en dat alles keurig op de maat van een vrolijk, maar ongehoord melodietje dat samen met de figuurtjes in de bol was opgesloten.

Kennit stond Gankis toe het hem tot twee keer toe te demonstreren. Toen stak hij zonder iets te zeggen zijn hand uit en de zeeman legde de glazen bol op zijn slanke vingers. Kennit hield nog steeds zijn ironische glimlachje vast toen hij de bol in de richting van de zon tilde en zelf de dansers in actie zette. De bol vulde niet zijn hele hand. ‘Speelgoed voor een kind,’ veronderstelde hij op een laatdunkend toontje.

‘Als dat kind het rijkste prinsje van de wereld was,’ durfde Gankis op te merken. ‘Het is veel te breekbaar om gewoon speelgoed te zijn, meneer. Als je het onvoorzichtig laat vallen...’

‘Maar toch heeft het een storm doorstaan en is het onbeschadigd aangespoeld,’ bracht Kennit daartegen in, op afgestemd tolerant toon.

‘Dat is waar, meneer, dat is waar, maar we zijn hier dan ook op het Schattenstrand. Bijna alles wat hier wordt gevonden is nog heel, heb ik horen zeggen. Dat hoort bij de magie die hier van kracht is.’

‘Magie.’ Kennit permitteerde zich een verbreding van zijn glimlach terwijl hij de glazen bal in een ruime zak van zijn hemelsblauwe jasje liet glijden. ‘Dus jij denkt dat magie de reden is waarom zulke sneuisterijen hier aanspoelen?’

‘Wat anders, kapitein? Anders zou dat glas toch helemaal kapot zijn geweest, of toch minstens onder de krassen hebben gezeten? Maar

het ziet eruit alsof het net uit de juwelierswinkel komt.’

Kennit schudde spijtig zijn hoofd. ‘Magie? Nee, Gankis, het is evenmin magie als de branding in de Ondiepten van Orte, of de kruidenstroom die zeilschepen extra vaart geeft op de weg naar de eilanden toe, maar ze tijdens de hele terugvaart pesterig dwarszit. Het is gewoon een speling van de stromingen en de wind en de getijden hier, meer niet. Dezelfde speling die ervoor zorgt dat schepen die aan deze zijde van het eiland voor anker gaan binnen een etmaal op de kust te pletter slaan.’

‘Ja, meneer,’ beaamde Gankis plichtsgetrouw, maar zonder overtuiging. Zijn ogen verrieden hem: hij kon ze niet afhouden van de zak waarin kapitein Kennit de glazen bol had laten verdwijnen.

Kennits glimlach werd nog ietsje breder, leek het. ‘Wel? Sta hier niet te lummelen. Klim naar boven en kijk wat je verder nog kunt vinden.’

‘Jawel, meneer.’ Na een laatste spijtige blik op de jaszak draaide de oudere man zich om en klom hij weer naar boven. Kennit liet zijn hand in de zak glijden en streekte het gladde koele glas. Hij vervolgde zijn kalme wandeling over het strand. Boven zijn hoofd volgden de meeuwen. Ook zij zochten het zand waarvan de golven zich nu terugtrokken af naar lekkere hapjes. Kennit haastte zich niet, maar verloor niet uit zijn gedachten dat zijn schip aan de andere kant van het eiland in gevaarlijke wateren op hem lag te wachten. Hij zou de volle afstand van het strand afleggen, zoals de traditie voorschreef, maar hij was niet van plan nog lang te treuzelen nadat hij de waarzeggerij van een van de Anderen zou hebben vernomen. En evenmin was hij van plan welke gevonden schatten dan ook hier achter te laten. Het glimlachje dat nu om zijn mond speelde was honderd procent echt.

Onder het lopen haalde hij zijn hand uit de zak en streek er verstrooid mee over zijn andere pols. Onder de kanten manchete van zijn witte zijden hemdsmouw ging een dubbele veter van zwart leer schuil, waarmee een kleine houten snuisterij stevig op zijn pols was vastgebonden: een in reliëf gesneden gezichtje, met een gaatje door het voorhoofd en een door de onderkaak, waardoor het precies over het pulserende punt van de polslagader kon worden gebonden. Ooit was het gezichtje zwart gelakt geweest, maar de meeste verf was inmiddels weggesleten. De trekken van het gezicht waren echter nog

heel duidelijk te herkennen: een verfiind, spottend gelaat, dat als twee druppels water leek op het zijne. Het had hem een vermogen gekost om het te laten maken. Niet iedereen die toverhout kon snijden wilde dat ook, zelfs als ze het lef hadden gehad wat van dat spul te stelen.

Kennit herinnerde zich de kunstenaar heel goed. Hij had uren voor hem geposeerd in diens atelier terwijl de man het spijkerharde hout moeizaam bewerkte tot een gelijkend portretje. Ze hadden niet gesproken. De artiest kon het niet, de piraat deed het niet. De houtsnijder had absolute stilte nodig om zich te concentreren, want hij had niet alleen met keihard hout te maken, maar moest tegelijk een betovering aanbrengen die de drager van de amulet zou beschermen tegen andere betoveringen. Kennit had hem trouwens ook niets te zeggen gehad. De piraat had hem al maanden tevoren een exorbitant voorschot betaald, en toen geduldig gewacht tot de kunstenaar hem had bericht dat hij een stukje van dat kostbare, streng bewaakte hout had weten te verwerven. Kennit was in woede ontstoken toen de artiest nóg meer geld had geëist voordat hij aan het werk wilde gaan, maar hij had niets laten merken en was glimlachend edelstenen en zilveren en gouden munten op de weegschaal van de man blijven stapelen tot deze met een knikje te kennen had gegeven dat de prijs bereikt was. Zoals velen in de illegale circuits in Beijerstad had de artiest al jaren geleden zijn tong opgeofferd om zijn cliënten extra discretie te kunnen garanderen. Hoewel Kennit vraagtekens zette bij de effectiviteit van die methode, waardeerde hij de bedoeling die ermee werd uitgedrukt. Dus toen de man klaar was, en de amulet persoonlijk om Kennits pols had gebonden, kon hij alleen door hevige knikken aangeven dat hij zelf tevreden was over zijn werk.

Kennit was ook tevreden geweest. Vervolgens had hij de artiest gedood. Dat was de enige verstandige manier van doen, en Kennit was een buitengewoon verstandig iemand. Hij had de aanvullende betaling die de man had geëist weer teruggepakt. Kennit had de pest aan mannen die zich niet aan hun oorspronkelijke afspraken hielden. Toch was dit niet de reden waarom hij hem had gedood. Dat had hij gedaan ter wille van de geheimhouding. Als zijn mannen wisten dat kapitein Kennit een amulet droeg om hem te beschermen tegen betoveringen, zouden ze misschien geloven dat hij er bang voor

was. Zijn bemanning mocht echter onder geen beding geloven dat hij bang was voor wat dan ook. Zijn mazzel was legendarisch. Alle mannen die hem volgden geloofden er heilig in – de meesten nog heiliger dan Kennit zelf. Het was de reden waarom ze hem volgden. Ze mochten dus nooit op het idee komen dat hij bang was voor iets wat zijn mazzel zou kunnen bedreigen.

In het jaar sinds hij de kunstenaar had gedood had hij zich afgevraagd of die moord de betovering misschien had aangetast, want hij had er nog niets van gemerkt. Toen hij de houtsnijder destijds had gevraagd hoelang het zou duren voordat het gezichtje tot leven zou komen, had deze welsprekend zijn schouders opgehaald en met uitvoerige handgebaren aangeduid dat noch hij, noch iemand anders dat soort dingen kon voorspellen. Kennit wachtte nu al een jaar of de amulet tot leven zou komen, want dat zou het zekerste bewijs zijn dat de betovering volledig geactiveerd was. Maar er was een moment gekomen waarna hij niet langer meer kon wachten. Hij had geweten, met een instinctief soort zekerheid, dat het voor hem tijd was om het Schattenstrand te bezoeken en te vernemen welk fortuin de oceaan voor hem zou onthullen. Hij kon niet langer wachten tot de amulet zou ontwaken. Hij had besloten dat hij het risico maar moest nemen. Eens te meer moest hij erop vertrouwen dat zijn mazzel hem zou beschermen, zoals tot nu toe altijd. Zelfs toen hij die kunstenaar vermoordde. De man had zich onverwacht omgedraaid, net toen Kennit zijn mes trok. Als hij een tong in zijn mond had gehad zou hij veel harder hebben geschreeuwd, wist Kennit. Mazzel dus.

Hij zette de houtsnijder uit zijn gedachten. Dit was niet het moment om aan hem terug te denken. Hij was niet naar het Schattenstrand gekomen om bij het verleden stil te staan, maar om schatten te vinden die zijn toekomst zeker zouden stellen. Hij richtte zijn blik weer op de kronkelige vloedlijn die hij volgde. Hij negeerde de schelpen, de slierten zeewier, de kleine krabben, de kwallen en het drijfhout, maar zocht uitsluitend naar wrakgoed. Het duurde niet lang voordat hij werd beloond: hij vond een gehavend kistje, met daarin een stel theekopjes. Hij had niet het idee dat ze door mensen waren gemaakt of gebruikt. Het waren er twaalf en ze waren gesneden uit de uitgeholde botten van een of andere vogelsoort. Ze waren beschilderd met fijne

blauwe figuurtjes, waarvan de lijntjes zo dun waren dat ze met een penseel van één enkel haartje getekend leken. De kopjes waren vaak gebruikt. De kleine blauwe tekeningen waren onherkenbaar vervaagd en de dunne oortjes waren nóg dunner afgesleten door het frequente gebruik. Hij legde het kistje in de holte van zijn arm en liep verder.

Hij liep in het zonlicht, tegen de wind in, en zijn kostbare laarzen lieten duidelijke sporen achter in het natte zand. Af en toe keek hij nonchalant om zich heen en zocht hij het hele strand af. Zijn gezicht liet niets blijken van zijn verwachtingen, maar toen hij zijn blik weer op het zand voor zijn voeten richtte zag hij daar een houten doosje liggen. Het hout was kromgetrokken en hij moest het doosje openen door het als een noot stuk te slaan op een brok leisteen. Er zaten vingernagels in. Ze waren gemaakt van parelmoer en konden met piepkleine klemmetjes op de natuurlijke nagels worden vastgezet. In het puntje hadden ze allemaal een kleine holte – misschien om er gif in te doen. Het waren er twaalf. Kennit stak het doosje in zijn andere zak. De nagels rammelden zachtjes.

Het baarde hem geen zorgen dat zijn vondsten niet van menselijke makelij waren, noch voor gebruik door mensen bestemd. Hoewel hij spottend had gereageerd op Gankis toen deze dit strand magische eigenschappen toedichtte, wist iedereen dat de golven van meer dan één zee op deze rotsige kust beukten. Schepen die zo stom waren tijdens een storm beschutting te zoeken aan deze kant van het eiland liepen grote kans met man en muis te verdwijnen, zonder zelfs maar een spoortje van wrakhout achter te laten. Oude zeelui beweerden dat die schepen uit deze wereld werden weggevaagd en op de zeeën van een andere terechtkwamen. Kennit betwijfelde het niet.

Hij tuurde naar de hemel, maar die was nog steeds helder en blauw. Er stond een stevige bries, maar Kennit vertrouwde erop dat hij tijd genoeg had om zijn wandeling over het Schattenstrand te voltooien en dan dwars over het eiland terug te keren naar de Valse Kreek, waar zijn schip voor anker lag. Zo lang zou zijn mazzel toch wel duren, meende hij.

Zijn verontrustendste vondst was de volgende: een tas van aan elkaar genaaide stukken rood en blauw leer, die half in het natte zand begraven lag. Het was dik leer, de tas was bestemd voor een duurzaam

gebruik. Het zoute water had het leer doen zwellen en de kleuren in elkaar laten vervloeien. De pekkel had de koperen sluitingen aangevreten en de sluitriemen hard en bros gemaakt. Kennit gebruikte zijn mes om de tas langs een van de naden open te snijden. Er zat een nest katjes in. Ze waren perfect van vorm, met lange klauwtjes en regenboogkleurige vlekjes achter hun oren. Ze waren dood, alle zes. Zijn weerzin onderdrukkend pakte Kennit het kleinste katje uit de tas en draaide het slappe lijfje om in zijn handen. Het had een blauwe vacht – donker, maagdenpalmblaauw – en roze oogleden. En het was klein. Ondermaats, waarschijnlijk. Het voelde koud en opgezwollen en walgelijk aan. Er hing een ring met een grote robijn als een reusachtige teek aan een van de oren. Hij had zin om het lijkje simpelweg te laten vallen. Belachelijk. Hij maakte de oorbel los en stak hem in zijn zak. Toen, gedreven door een impuls die hij niet begreep, stopte hij het dode blauwe katje bij de andere vijf terug in de tas, die hij naast de vloedlijn liet liggen. Zelf liep Kennit verder.

Ontzag stroomde door zijn aderen, samen met zijn bloed. Boom. Bast en sappen, de geur van het hout en van de ruisende bladeren hoog boven de grond. Boom. Maar ook aarde en water, ook lucht en licht – alles wat kwam en ging door dit wezen dat ‘boom’ heette. Hij liet zich meevoeren, gleed in en uit een bestaan als bast en blad en wortel, als lucht en water.

‘Wintrow.’

De jongen maakte zijn blik langzaam los van de boom voor hem en dwong zich naar het glimlachende gezicht van de jonge priester te kijken. Berandol knikte hem bemoedigend toe. Wintrow deed zijn ogen heel even dicht, hield zijn adem in en rukte zich los van zijn opdracht. Toen hij zijn ogen weer opende zoog hij lucht naar binnen alsof hij na een diepe duik boven water kwam. Het gespikkelde licht, het zoete water, het zachte briesje – dat alles was van het ene moment op het andere verdwenen. Hij zat in een oefenlokaal in het klooster – een koele ruimte met een stenen vloer en stenen muren. De vloer voelde kil aan onder zijn blote voeten. Er stond een dozijn tafels met leistenen bladen in de zaal, en aan drie daarvan zaten andere jongens zoals hij te werken. Aan hun trage, dromerige bewegingen was te

zien dat ze in trance verkeerden. Een van hen was een mand aan het vlechten, de twee andere jongens boetseerden natte, grijze klei.

Hij staaarde naar de geordende reepjes lood en stukjes glinsterend glas op de tafel voor hem. De schoonheid van het glas-in-loodraam dat hij had geschapen verbaasde zelfs hemzelf, maar kon toch niet tippen aan de wonderbaarlijke pracht van de boom die hij was geweest. Hij betastte met zijn vingers de stam, de sierlijke takken. Het strelen van de kleine replica was zoets als het aanraken van zijn eigen lichaam, zo goed kende hij beide. Achter hem hoorde hij dat Berandol zijn adem inhield. In zijn nog steeds verhoogde staat van bewustzijn vóelde de jongen dat de priester even geïmponeerd was als hijzelf, en dat zijn ontzag met dat van zijn leerling versmolt. Even gaven ze zich beiden zwijgend over aan hun stille verering voor de wonderen van Sa.

‘Wintrow,’ herhaalde de priester toen zachtjes. Hij stak zijn hand uit en wreef met een vinger over een draakje dat vanuit de kruin van de boom naar buiten gluurde en daarna over de glinsterende kronkels van een slang die zich kunstig verborgen hield tussen de wortels. Hij legde zijn hand op de schouder van de jongen en draaide hem met zachte dwang opzij en bij zijn werktafel vandaan, de zaal uit. ‘Je bent te jong om zo’n geestestoestand een hele ochtend vol te houden,’ zei hij op licht verwijtende toon. ‘Je moet leren beter maat te houden.’

Wintrow wreef met zijn handen in zijn ogen, die opeens branderig aanvoelden. ‘Ben ik daar de hele morgen bezig geweest?’ vroeg hij half versuft. ‘Daar leek het helemaal niet op, Berandol.’

‘Nee, vast niet, maar de vermoeidheid die je nu voelt zal je wel overtuigen van mijn gelijk. Je moet met deze dingen voorzichtig zijn, Wintrow. Morgen moet je iemand vragen je halverwege de ochtend te wekken. Talent zoals het jouwe is te kostbaar om het voortijdig te laten opbranden.’

‘Ik voel me nu inderdaad uitgeput,’ gaf Wintrow toe. Hij wreef met zijn hand over zijn voorhoofd, streek zijn dunne zwarte haren uit zijn ogen en glimlachte. ‘Maar de boom was het waard, Berandol.’

De priester knikte langzaam. ‘In meer dan één opzicht. De verkoop van dat venster zal genoeg opbrengen om een nieuw dak op het noviciaat te bekostigen – als moeder Delita het tenminste over

haar hart kan krijgen het klooster van zoiets moois afstand te laten doen.' Hij aarzelde even en vervolgde toen: 'Ik zie dat ze er weer zijn, de draak en de slang. Heb je nog steeds geen idee waarom...' Hij liet de vraag onafgemaakt.

'Ik weet niet eens meer dát ik ze in de afbeelding heb verwerkt,' zei Wintrow.

'Tja.' Er klonk geen spoortje van kritiek in Berandols stem. Alleen geduld. Een poosje liepen ze in aangenaam stilzwijgen naast elkaar door de koele gangen van het klooster. Langzaam ebde de overspannenheid van Wintrows zintuiglijke waarnemingen weg tot een normaal niveau. Hij proefde en rook het zout dat gevangenzat in de dikke stenen muren niet meer, hoorde ook het zachte kraken van de oude rotsblokken in hun krappe voegen niet langer. Het schuren van de ruige bruine stof van zijn novietenpij over zijn blote huid werd bijna draaglijk. Tegen de tijd dat ze de grote poort bereikten die toegang gaf tot de kloostertuin was hij weer veilig en wel teruggekeerd in zijn lichaam. Hij voelde zich duizelig, alsof hij zojuist was ontwaakt uit een lange, diepe slaap, en tegelijk doodmoe, alsof hij de hele dag aardappels had gerooid. Hij liep zwijgend naast Berandol zoals de mores in het klooster dat voorschreven. Ze kwamen anderen tegen – mannen en vrouwen in het groen van de volle priesters, anderen in het wit van de acolieten. Ze groetten elkaar met hoofdknikjes.

Toen ze de schuur met de gereedschappen naderden voelde hij opeens met verontrustende zekerheid dat dit hun bestemming was, en dat hij de rest van de middag in de zonnige tuin zou moeten werken. Op andere dagen zou dat best een plezierig vooruitzicht zijn geweest, maar nu waren zijn ogen na zijn inspanning in het schemerige oefenlokaal nog overgevoelig voor het felle licht.

Berandol keek om en zag dat de jongen trager was gaan lopen. 'Wintrow,' berispte hij hem zachtjes, 'weiger toe te geven aan bezorgdheid. Wie zich zorgen maakt over wat zou kunnen gebeuren, doet afbreuk aan het moment van vreugde dat hij nu kan genieten. Zo iemand verliest dit moment dus aan zijn angst voor de volgende en zijn ongerustheid over de dááropvolgende momenten.' Berandols stem kreeg een harde ondertoon. 'Je loopt in je oordeel te vaak op dingen vooruit. Als jou het priesterschap wordt geweigerd, zal het om die reden zijn.'

Wintrow wierp de priester een geschokte blik toe. Even was zijn hele gezicht getekend door naakte teleurstelling. Toen herkende hij de valstrik. Hij begon breed te grijnzen, en Berandol ook, toen de jongen zei: 'Maar als ik daarover ga kniezen loop ik weer vooruit op het oordeel dat ik zal falen!'

Berandol gaf de slanke jongen een goedmoedige por in zijn zij. 'Precies. Ah, jij groeit zo snel, en je leert zo snel bij! Ik was veel ouder dan jij, minstens twintig, voordat ik die Contradictie op het dagelijks leven leerde toepassen.'

Wintrow haalde een beetje schaapachtig zijn schouders op. 'Ik heb er gisteravond voordat ik in slaap viel over gemediteerd. "Men dient plannen te maken voor de toekomst en de toekomst te verwachten, zonder de toekomst te vrezen." De zevenentwintigste Contradictie van Sa.'

'De leeftijd van dertien is erg jong om al bij de zevenentwintigste Contradictie te zijn aangekomen,' merkte Berandol op.

'Bij welke bent u dan?' vroeg Wintrow argeloos.

'De drieëndertigste. Maar daar ben ik nu al twee jaar mee bezig.'

Wintrow haalde bijna onmerkbaar zijn schouders op. 'Zo ver is mijn studie nog niet gevorderd.'

Ze liepen in de schaduw van appelbomen, onder bladeren die slap hingen van de hitte. Rijpend fruit deed de takken doorbuigen. Aan het andere einde van de tuin waren acolieten met emmers water uit de rivier in de weer.

"Een priester behoort zich niet aan te matigen dat hij oordeelt, tenzij hij kan oordelen zoals Sa dat doet, met absolute gerechtigheid en absolute genade." Berandol schudde zijn hoofd. 'Ik moet bekennen dat ik niet zie hoe dat mogelijk kan zijn.'

De blik van de jongen was al naar binnen gericht en er verscheen een heel dun verticaal groefje in zijn voorhoofd. 'Zolang u gelooft dat het onmogelijk is, sluit u uw geest af voor het begrijpen.' Zijn stem leek van ver te komen. 'Tenzij dat nu precies is wat we moeten ontdekken: als priesters kunnen we niet oordelen, want we bezitten noch de absolute genade, noch de absolute gerechtigheid om dat te doen. Misschien is het enkel de bedoeling dat we vergeving en troost schenken.'

Berandol schudde zijn hoofd. 'In enkele tellen heb jij evenveel van de knoop ontward als mij in zes maanden is gelukt. Maar als ik om me heen kijk, zie ik veel priesters die wél oordelen. De vaganten van onze orde doen weinig anders dan geschillen tussen mensen oplossen, dus zij moeten de drieëndertigste Contradictie op een of andere manier hebben opgelost.'

De jongen keek hem verwonderd aan. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, maar bloosde toen opeens en deed zijn mond weer dicht.

Berandol keek zijn pupil onderzoekend aan. 'Wat het ook is, ga je gang en zeg het maar. Ik zal je geen verwijt maken.'

'Het probleem is dat ik u een verwijt wilde maken,' bekende Wintrow, maar zijn gezicht klaarde op toen hij eraan toevoegde: 'Gelukkig kon ik me nog net op tijd inhouden.'

'En wat had je me dan willen zeggen?' drong Berandol aan. Toen zijn pupil zijn hoofd schudde, lachte zijn leraar hardop. 'Kom, Wintrow, ik heb je gevraagd openhartig te spreken. Dan ga ik toch niet achteraf onsportief doen door je verwijten te maken? Wat had je op je lever?'

'Ik had willen zeggen dat u uw gedrag moet laten leiden door de voorschriften van Sa, niet door wat u anderen ziet doen.' De jongen zei het zonder schroom, maar sloeg toen zijn ogen neer. 'Ik weet dat het niet aan mij is om u daaraan te herinneren.'

Berandol leek te diep in gedachten verzonken om zich gepikeerd te voelen. 'Maar als ik alleen het voorschrift volg, en mijn hart zegt me dat het voor een mens onmogelijk is om te oordelen zoals Sa dat doet, met absolute gerechtigheid en absolute genade, dan moet ik concluderen...'. Hij begon langzamer te praten, alsof hij de conclusie slechts met tegenzin tot zich wilde laten doordringen. 'Dan moet ik ofwel concluderen dat de vaganten een veel grotere spirituele diepgang hebben dan ik, ofwel dat zij evenmin het recht hebben om te oordelen als ik.' Zijn blik dwaalde af naar de takken van de appelbomen. 'Kan het zijn dat er een hele tak van onze orde bestaat die geen gewettigd fundament heeft? Is het niet oncollegiaal zoiets alleen al te dénken?' Hij keek de jongen naast hem nu bezorgd aan.

Wintrow glimlachte sereen. 'Wanneer iemands gedachten Sa's

voorschriften volgen, kunnen ze niet verdwalen.’

‘Ik zal hier dieper over moeten nadenken,’ besloot Berandol met een zucht. Hij keek Wintrow met oprechte genegenheid aan. ‘Ik zeg de dag waarop ze jou als student aan mij hebben toegewezen, al vraag ik me eerlijk gezegd vaak af wie van ons de leraar en wie de pupil is. Ik zal je missen.’

Wintrow keek gealarmeerd. ‘Missen? Gaat u weg, bent u al zo snel ergens beroepen?’

‘Niet ik. Dit nieuws had ik je op een veel betere manier moeten vertellen, maar zoals steeds hebben jouw woorden me totaal van mijn à propos gebracht. Niet ik ga weg, maar jij. Dat is de reden waarom ik je vandaag ben komen halen. Je moet gaan pakken, want je bent naar huis geroepen. Je oma en moeder hebben bericht gestuurd dat ze vrezen dat je grootvader stervende is. Ze willen je op dat moment graag bij zich hebben.’ Toen hij zag hoe ontdaan de jongen keek voegde Berandol eraan toe: ‘Het spijt me dat ik dit zo botweg heb meegedeeld. Je praat maar zelden over je familie. Ik heb me niet gerealiseerd dat je zo’n nauwe band hebt met je grootvader.’

‘Heb ik niet,’ gaf Wintrow simpelweg toe. ‘Om de waarheid te zeggen ken ik hem amper. Toen ik klein was, was hij altijd op zee. De keren dat hij thuis was, maakte hij me doodsbang. Niet door wreedheid of zoiets, maar door zijn... macht. Alles aan hem, van zijn stem tot zijn baard, leek veel te groot voor de kamer waarin hij zich bevond. Wanneer ik andere mensen over hem hoorde praten, zonder dat ze wisten dat ik meeluisterde, leek het altijd alsof ze het over een legende of een held hadden. Ik kan me niet herinneren dat iemand hem ooit met “grootvader” aansprak, laat staan met “opa”. Wanneer hij thuiskwam, raasde hij als een noorderstorm door het huis. Voor mij was het geen pretje, ik bleef liever uit zijn buurt. Toch werd ik voor hem gesleept. Daarvan weet ik alleen nog dat hij kritiek had op mijn groeitempo. “Waarom is de jongen zo schraal?” vroeg hij dan. “Hij lijkt sprekend op mijn jongens toen ze klein waren, maar is hoogstens half zo groot. Geven jullie hem wel genoeg vlees te eten? Eet hij wel goed?” En dan trok hij me naar zich toe en kneep in mijn arm, alsof hij vond dat ik moest worden vetgemest. Ik schaamde me daarna altijd dat ik zo klein was, alsof dat een soort fout van me

was. Nadat ik was afgestaan voor een opleiding tot priester heb ik hem nog minder gezien, maar mijn beeld van hem is niet veranderd. Toch is het niet mijn grootvader waar ik bang voor ben, of zelfs de dodenwake voor hem. Het is het naar huis gaan zelf, Berandol. Het is daar zo... lawaaiig.'

Berandol grijnsde meelevend.

'Voordat ik hierheen kwam heb ik daar niet eens behoorlijk leren denken, geloof ik,' vervolgde Wintrow. 'Het was daar continu te rumoerig en te druk. Ik had nooit tijd om na te denken. Vanaf het moment dat Nana ons 's morgens uit bed jaagde tot we 's avonds gebaad en in een schoon nachthemd weer in datzelfde bed werden gedumpte werden we constant druk beziggehouden. Aangekleed voor visites, meegenomen op tochtjes, getrakteerd op maaltijden en lessen, bezoeken aan vriendjes, omgekleed voor weer andere visites, weer andere maaltijden... dat ging de hele tijd maar zo door. Weet u, toen ik pas hier was ben ik twee dagen mijn cel niet uit geweest. Zonder dat Nana of moeder of oma me achter de vodden zat had ik gewoon geen idee wat ik moest doen. En al die tijd was ik een eenheid geweest met mijn zusje. "De kinderen moeten naar bed" of "De kinderen moeten eten", dat soort dingen hoorden we de godganse dag. Toen ik hier kwam was het alsof mijn halve lichaam was geamputeerd.'

Berandol gaf blijk van zijn medeleven. 'Dus dát is wat het betekent een Vestrit te zijn. Ik heb me altijd al afgevraagd hoe de kinderen van de oude vaarders in Beijerstad leefden. Voor mij was het heel anders, maar tegelijk voor een groot deel hetzelfde. Wij waren varkenshouders, mijn familie. Ik had noch kindermeisjes, noch uitjes, maar er waren altijd klusjes genoeg om je bezig te houden. Alles wat eetbaar was verzamelen, dingen repareren die volgens anderen allang niet meer te repareren waren, de varkens verzorgen... Ik geloof dat die beesten meer aandacht kregen dan de mensen. Er werd nooit zelfs maar gedácht aan het afstaan van een kind voor het priesterschap. Toen werd mijn moeder ziek en mijn vader beloofde een van zijn kinderen aan Sa te geven als zij beter zou worden. En toen dat gebeurde heeft hij me weggestuurd. Ik was de ondermaatse nakomeling van het nest, als het ware. Het jongste kind. Met een misvormde arm. Het was natuurlijk een offer voor mijn vader, maar een minder groot

offer dan als hij een van mijn oudere broertjes had moeten afstaan.’

‘Misvormde arm?’ vroeg Wintrow verbaasd.

‘Dat was zo. Die had ik als klein kind bij een val gebroken, en daarna was hij in zijn groei geremd. Maar de priesters hebben me genezen. Ze lieten me met ongelijke emmers water sjouwen – de grootste emmer aan de zwakste arm. Ik dacht in het begin dat ze gek waren. Mijn ouders hadden me altijd geleerd dat ik mijn sterke arm voor alles moest gebruiken. Dat was mijn eerste ervaring met Sa’s voorschriften.’

Wintrow fronste zijn voorhoofd en begon toen te glimlachen. “Want de zwakte hoeft zijn kracht slechts te beproeven om hem te vinden, en dan zal hij sterk zijn.”

‘Precies.’ De priester wees naar het lange, lage gebouw voor hen: het acolietenverblijf. ‘De koerier heeft vertraging gehad. Je zult snel moeten inpakken en meteen vertrekken om het schip te halen. Het is een lange wandeling.’

‘Een schip!’ Wintrows kortstondig opgeklearde gezicht betrok weer. ‘Daar had ik nog niet aan gedacht. Ik vind reizen over zee afschuwelijk, maar als je van Jamaillia naar Beijerstad moet is er geen alternatief.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wandeling? Hebben ze me geen knecht en geen paard gestuurd?’

‘Wil je zó snel terug naar het comfort van de rijken, Wintrow?’ vroeg Berandol plagend. Toen de jongen beschaamd zijn hoofd liet zakken vervolgde hij: ‘Nee, volgens het bericht heeft een vriend je passage aangeboden, hetgeen door je familie in dank is aanvaard.’ Op vriendelijker toon voegde hij eraan toe: ‘Ik vermoed dat je familie wat minder goed in de slappe was zit dan vroeger. De Noordelijke Oorlog heeft veel kooplieden schade berokkend, zowel wegens de weggevallen import van goederen die via het Hertenwater werden aangevoerd als wegens de weggevallen export naar die markten.’ Peinzend vervolgde hij: ‘En onze jonge satraap begunstigt Beijerstad veel minder dan zijn grootvader en vader dat hebben gedaan. Zij vonden dat degenen die de moed hadden om zich aan de Gedoemde Kust te vestigen ook volop mochten delen in de schatten die ze daar aantroffen, maar de jonge Cosgo schijnt daar anders over te denken. Men zegt dat hij vindt dat ze lang genoeg hebben geprofiteerd, en dat

de Kust nu veilig is en heus niet meer vervloekt. Hij heeft niet alleen de bevolking daar nieuwe belastingen opgelegd, maar bovendien in de omgeving van Beijerstad grote lappen land uitgedeeld aan vriendjes van hem.' Berandol schudde zijn hoofd. 'Hij breekt het woord van zijn voorouders en legt zware lasten op aan mensen die tegenover hem hun woord altijd wél hebben gehouden. Daar kan niets goeds uit voortkomen.'

'Ik weet het. Ik mag al blij zijn dat ik niet de héle weg hoeft te lopen, maar het is moeilijk een reis naar een gevreesde bestemming te aanvaarden, Berandol, laat staan per schip. Ik zal me de hele tocht doodongelukkig voelen.'

'Zeeziek?' vroeg Berandol verbaasd. 'Ik dacht dat mensen uit vaarderskringen daar geen last van hadden.'

'Als het weer maar slecht genoeg is kan iedereen zeeziek worden, maar nee, dat is niet mijn probleem. Het gaat me om het lawaai en de drukte. En de stank. De matrozen. Best aardige kerels, op hun manier, maar...' De jongen haalde zijn schouders op. 'Anders dan wij. Ze hebben geen tijd om over de dingen te praten waar wij het hier over hebben. En als ze tijd hadden, zou hun denkniveau dat van de groenste acolieten hier niet overtreffen. Ze leven als dieren en ze redeneren als dieren. Ik zal het gevoel hebben alsof ik in een kooi vol beesten leef. Niet dat zij er iets aan kunnen doen, hoor,' besloot hij, want hij zag dat de priester zeer bedenkelijk keek.

Berandol haalde adem alsof hij van plan was een hele redevoering af te steken, maar bedacht zich toen. 'Het is twee jaar geleden dat je je ouderlijk huis voor het laatst hebt bezocht, Wintrow. Twee jaar lang ben je niet buiten het klooster en onder werkende mensen geweest. Kijk en luister goed, en wanneer je bij ons terugkeert moet je me vertellen of je nog steeds vindt wat je zojuist zei. Ik draag je op dit niet te vergeten, want ik zal het onthouden.'

'Ik zal het niet vergeten,' beloofde de jongen plechtig. 'En ik zal u missen.'

'Waarschijnlijk. Maar de komende paar dagen nog niet, want ik moet je begeleiden naar de haven. Kom, we moeten onze spullen inpakken.'

Lang voordat Kennit het einde van het strand bereikte was hij zich al bewust van de Ander die hem gadesloeg. Hij had het verwacht, maar toch intrigeerde het hem, want hij had vaak gehoord dat ze wezens van de ochtendschemering of het avondlijke duister waren, die zich maar zelden in het volle zonlicht vertoonden. Een mindere man zou misschien bang zijn geweest, maar een mindere man zou niet Kennits mazzel hebben bezeten. Noch zijn vaardigheid met een zwaard. Hij bleef ontspannen over het strand wandelen en naar wrakgoed uitzien, en gedroeg zich alsof hij het toekijkende wezen niet had opgemerkt – hoewel hij op een griezelige manier wist dat het doorhad dat hij deed alsof. Een spelletje binnen het spel, dacht hij, inwendig glimlachend.

Hij was dan ook zeer geïrriteerd toen Gankis een paar momenten later over het strand naar hem toe kwam rennen met de boodschap dat er ginds een Ander naar hem stond te kijken.

‘Weet ik,’ zei hij bars tegen de oude zeeman, maar even later had hij zijn stem en houding weer volledig onder controle. ‘En hij weet dat wij weten dat hij staat te loeren,’ legde hij op een vriendelijke toon uit. ‘Dat gegeven zijnde, stel ik voor dat je hem negeert en je zoektocht afrondt. Heb je nog iets interessants gevonden?’

‘Een paar dingen,’ gaf Gankis onwillig toe. Kennit rechte zijn rug en wachtte demonstratief. De zeeman begon in de zakken van zijn veel gedragen jas te zoeken. ‘Dit hier,’ zei hij terwijl hij een opzichtig beschilderd houten voorwerp tevoorschijn haalde – een samenstel van kleurige stokjes en schijfjes, waarvan de laatste in het midden een gaatje hadden.

Kennit snapte er niets van. ‘Kinderspeelgoed, zou ik denken.’ Hij trok een wenkbrauw op en keek Gankis vragend aan.

‘En dit,’ moest de piraat bekennen. Hij haalde een rozenknop uit zijn zak. Kennit nam hem voorzichtig van hem aan, om zich niet te prikken aan de doorns. Pas toen hij de bloem in zijn hand had beseft hij dat ze niet echt was: het steeltje was hard en onbuigzaam. Toch was de knop niet zwaarder dan die van een echte roos zou zijn geweest. Hij draaide de rozenknop om in zijn handen en probeerde vergeefs vast te stellen van welk materiaal hij gemaakt was. Nog raadselachtiger dan het materiaal was de geur: rijp en warm als die van een echte roos

uit een zomerse tuin. Kennit keek met een opgetrokken wenkbrauw naar Gankis terwijl hij de roos met de weerhaakjes van haar doorns moeiteloos aan de revers van zijn hemd bevestigde. De oude piraat kneep zijn lippen stijf samen, maar durfde niets te zeggen.

Kennit keek naar de zon, en toen naar het wijkende water. Het zou hem meer dan een uur kosten om naar de andere kant van het eiland terug te lopen. Hij kon niet veel langer hier blijven, anders zou zijn schip tijdens de laagste stand van de eb op de rotsige zeebodem in de problemen kunnen komen. Even werd zijn geest beneveld door een zeldzaam moment van besluiteloosheid. Hij was niet alleen naar het Schattenstrand gekomen voor de schatten, maar vooral om de orakelspreuken van de Ander te horen, vooropgesteld – waar hij van uitging – dat deze zich zou verwaardigen tegen hem te spreken. Hij had behoefte aan een bevestiging uit de mond van de Ander. Was dat immers niet de reden waarom hij Gankis als getuige had meegenomen? Gankis was een van de weinige matrozen aan boord van zijn schip die zijn eigen verhalen niet standaard opklopte en versierde. Hij wist dat niet alleen de leden van zijn eigen bemanning, maar alle piraten in Deeldorp zouden geloven wat Gankis te vertellen had. En als de orakeltekst niet in Kennits kraam te pas zou komen, was Gankis natuurlijk een gemakkelijke man om te doden.

Nogmaals maakte hij een snelle berekening van de resterende tijd. Een voorzichtig iemand zou nu zijn zoektocht staken, de confrontatie met de Ander aangaan en naar zijn schip terugkeren. Voorzichtige mannen vertrouwden nooit op hun mazzel, maar Kennit had lang geleden besloten dat je mazzel alleen maar gróter werd als je erop vertrouwde. Het was een persoonlijke overtuiging, een die hij zelf had bedacht en die hij dan ook nooit met iemand had willen delen. Hij had nog nooit een belangrijke triomf behaald zonder een risico te nemen en op zijn geluk te vertrouwen. Op de dag dat hij voorzichtig werd zou zijn mazzel daar misschien aanstoot aan nemen en hem in de steek laten. Hij grijnsde bij de gedachte dat dát nu juist het enige risico was dat hij nooit zou nemen: hij zou nooit op de mazzel vertrouwen dat zijn mazzel hem niet zou kunnen verlaten.

De logica van die redenering beviel hem, en hij begon op zijn gemak verder te lopen. Toen hij de scherpe rotspieken naderde die het

einde van het halvemaanvormige strand markeerden, waren al zijn zintuigen zich terdege bewust van de aanwezigheid van de Ander. De geur van het wezen was verleidelijk zoet, maar werd opeens die van bederf en rotting wanneer de wind draaide en hem naar je toe blies. Dan werd de geur zo sterk dat je hem proefde in je keel en hij je bijna verstikte. Maar het was niet alleen de geur van het wezen. Kennit voelde zijn aanwezigheid ook als een prikken van zijn huid en een suizen in zijn oren en een druk achter zijn oogbollen en onder zijn adamsappel. Hij geloofde niet dat hij transpireerde, maar toch voelde zijn gezicht opeens aan alsof het nat en plakkerig was van het zweet – alsof de wind iets van de huid van de Ander had afgeschuurd en op de zijne had geplakt. Kennit moest vechten tegen een onbehagen dat grensde aan misselijkheid, maar hij weigerde daar iets van te laten merken.

In plaats daarvan richtte hij zich in zijn volle lengte op en trok met een paar nonchalante gebaren zijn jasje recht. De wind bracht zowel de pluimen op zijn hoed als de glanzende lokken van zijn zwarte haar in beroering. In het algemeen gesproken zag hij er voortreffelijk uit, en de wetenschap dat zowel mannen als vrouwen van hem onder de indruk waren gaf in ruime mate voedsel aan zijn zelfvertrouwen. Hij was lang, maar proportioneel gespierd.

De snit van zijn mantel deed zijn brede schouders, massieve borst en vlakke buik optimaal uitkomen. Zijn gezicht beviel hem ook goed. Hij vond dat hij een knappe man was. Hij had een hoog voorhoofd, een strakke kaak, een rechte neus en delicate lippen. Zijn baard had een modieuze punt en de uiteinden van zijn snor waren zorgvuldig ingevet. Het enige wat hem minder beviel waren zijn ogen – de ogen van zijn moeder: bleek, waterig blauw. Als hij ze in een spiegel zag was het alsof zij hem aankeek, verdrietig en in tranen wegens zijn verdorven leven. Ze kwamen hem voor als de lege ogen van een halve idioot, die volstrekt misplaatst waren in zijn gebruinde gezicht. Bij een andere man zouden de mensen van die ogen hebben gezegd dat ze een milde, onderzoekende blik hadden. Kennit probeerde echter een kille, strakblauwe blik te cultiveren, hoewel hij wist dat de kleur van zijn ogen daar eigenlijk veel te bleek en waterig voor was. Hij zette zijn streven kracht bij door een licht oprullen van zijn mondhoeken,

zoals nu, bij het aankijken van de wachtende Ander.

Deze leek niet erg geïmponeerd. Hij beantwoordde Kennits starrende blik vanaf ongeveer gelijke hoogte. Het was op een vreemde manier geruststellend dat de oude legenden zeer accuraat bleken. De gevliesde vingers en tenen, de onnatuurlijke buigzaamheid van de ledematen, de platte vissenogen in hun diepe, benige kassen en zelfs de gladde geschubde huid die het wezen bedekte waren allemaal precies zoals de piraat had verwacht dat ze zouden zijn. Zijn plompe kale hoofd was misvormd – iets tussen dat van een mens en een vis in. Het scharnier van zijn kaken bevond zich vlak onder zijn oorgaten. De bij die kaken horende muil was groot genoeg om het hoofd van een mens te omvatten. Achter de dunne lippen waren rijen scherpe tandjes te zien. Zijn schouders leken naar voren gebogen te zijn, maar die houding suggereerde veeleer brute kracht dan ontspannen sloomheid. De Ander droeg een jasachtig kledingstuk in een bleke azuurblauwe kleur, waarvan het weefsel zo fijn leek als dat van een bloemblaadje. Het hing op een welhaast vloeibare manier om het wezen heen. Ja, het was allemaal precies zoals hij het had gelezen. Het enige wat hij niet had verwacht was dat hij er zich zo door aangetrokken voelde. De wind moest een truc met zijn neus hebben uitgehaald. De geur van dit wezen was als die van een zomerse tuin, vermengd met het boeket van een kostbare wijn. Die ondoorgroendelijke ogen bevatten alle wijsheid van de wereld. Hij voelde plotseling het verlangen opkomen zich te onderscheiden, zich in de ogen van dit wezen als waardig te bewijzen. Hij wilde het imponeren door zijn goedheid en zijn intelligentie. Hij wilde dat het gunstig over hem zou denken.

Hij hoorde het zachte knerpen van voetstappen op het zand achter hem. Gankis. Heel even werd de aandacht van de Ander afgeleid. Zijn vlakke ogen draaiden zich van Kennit af en meteen was de betovering verbroken. Het bezorgde Kennit een kleine schrikreactie. Hij sloeg zijn armen over elkaar voor zijn borst, waardoor hij zijn toverhouten amuletje geruststellend in zijn vlees kon drukken. Tot leven gekomen of niet – kennelijk had het gewerkt en de betovering door de Ander op afstand gehouden. En nu hij begreep waar de Ander op uit was, kon hij zich ook door zijn wilskracht tegen die manipulatie beschermen. Toen het wezen zijn blik weer op Kennit richtte herkende deze het

voor wat het was: een koud en geschubd schepsel uit de diepzee. Het scheen aan te voelen dat het zijn magische greep op hem had verloren, want toen het zijn luchtzakken achter zijn kaken had volgezogen en woorden zijn kant op pufte, meende Kennit daarin een spoor van sarcasme te horen.

‘Welkom, pelgrim. De zee heeft uw speurtocht rijkelijk beloond, zie ik. Wilt u een welwillend offer brengen en het orakel de betekenis van uw vondsten horen uitleggen?’

De stem piepte en hijgde als een in jaren niet meer geolied deurscharnier. Een deel van Kennits bewustzijn bewonderde de volharding die het wezen moest hebben bezeten om zulke mensenklanken te leren nabootsen, maar een ander, groter deel wees diezelfde volharding af als een daad van serviliteit. Hier stond het voor hem, totaal wezensvreemd aan de mensheid, maar op zijn eigen terrein, en niettemin wachtend, niettemin zijn taal sprekend, niettemin bedelend om aalmoezen in ruil voor de profetieën. Maar als het hem wegens die redenen als superieur leek te erkennen, vanwaar dan dat sarcasme in die blazende stem?

Kennit zette de vraag uit zijn gedachten. Hij pakte zijn beurs en haalde er twee goudstukken uit – het gebruikelijke offer voor een profetie. Ondanks zijn ogenschijnlijke onverschilligheid tegenover Gankis had hij precies nagegaan wat hem te wachten stond. Mazzel werkte het beste als je er niet nodeloos een beroep op deed. Dus hij schrok niet toen de Ander een stijve, grijzige tong uitstak om de munten in ontvangst te nemen, en het kostte hem ook geen zichtbare moeite om ze daarop te leggen. Het schepsel trok zijn tong meteen weer in. Kennit kon niet uitmaken of het de munten al dan niet inslikte. In elk geval reageerde de Ander vervolgens met een stroef soort buiging, waarna hij een vierkant stukje zand gladstreek om er de voorwerpen die Kennit had verzameld op te laten uitstallen.

Kennit nam er rustig de tijd voor. Eerst legde hij de glazen bol met de acrobatjes erin op het zand. Ernaast legde hij de roos, waar hij toen de twaalf vingernagels zorgvuldig in een boog omheen groepeerde. Aan het einde van de curve legde hij het doosje met de theekopjes. Een handvol kristallen knikkers legde hij in een kuiltje in het zand. Die had hij op het laatste stukje strand gevonden. Hij legde er zijn

allerlaatste vondst naast: een koperen veer, die bijna even weinig als een echte leek te wegen. Hij gaf met een hoofdknikje te kennen dat hij klaar was en deed een stapje achteruit.

Met een verontschuldigende blik naar zijn kapitein legde Gankis het kleurig beschilderde houten speelgoed verlegen aan het andere uiteinde van de rij vingernagels. Toen deed ook hij een stap achteruit.

De Ander keek een poos naar de uitgestalde schatten en richtte toen de blik van zijn merkwaardig vlakke ogen op Kennit. ‘Is dat alles wat u hebt gevonden?’ De aandrang was onmiskenbaar.

Kennit maakte amper merkbare beweginkjes met zijn schouders en zijn hoofd. Ze konden ja betekenen, of nee, of helemaal niks. Hij sprak niet.

De Ander vulde luidruchtig zijn luchtzakken. ‘Wat de oceaan hier doet aanspoelen is niet bestemd om door mensen in eigendom gehouden te worden. Het water brengt de dingen hierheen omdat dit de plaats is waar het water ze wil hebben. Verzet u niet tegen de wil van het water, want geen verstandig mens doet zoiets. Geen mense-lijk wezen is toegestaan te behouden wat hij op het Schattenstrand heeft gevonden.’

‘Behoort het dan aan de Ander?’ vroeg Kennit kalm.

Hoewel hij van een geheel andere biologische soort was, kon Kennit gemakkelijk vaststellen dat hij de Ander van zijn stuk had gebracht. Deze had even tijd nodig om zich te herstellen, maar antwoordde toen plechtig: ‘Wat de oceaan laat aanspoelen op het Schattenstrand blijft altijd eigendom van de oceaan. Wij zijn slechts zaakwaarnemers.’

Kennit kneep zijn lippen strak samen in een ironisch glimlachje. ‘Wel, dan hoeft u zich geen zorgen te maken. Ik ben kapitein Kennit, en ik ben niet de enige die u kan verzekeren dat de hele oceaan voor mij te grijp ligt, dus alles wat aan de oceaan behoort is tevens van mij. U hebt uw geld gekregen, dus spreek nu uw voorspelling uit en maak u niet meer druk om dingen die niet van u zijn.’

Naast hem hield Gankis geschrokken zijn adem in, maar de Ander toonde geen zichtbare reactie op Kennits woorden. Hij boog zijn hoofd en zijn hele bovenlichaam naar voren, bijna alsof hij de kapitein als zijn meester erkende, en hief toen zijn hoofd weer op. Deze keer boorde de blik van zijn vissenogen tot in de ziel van de

piraat, en was het alsof zijn woorden diep uit zijn binnenste kwamen. ‘Deze profetie is zo helder dat zelfs iemand van uw soort de tekenen zou kunnen verstaan. U neemt wat niet van u is, kapitein Kennit, en beweert dat het u toebehoort. Hoeveel er ook in uw handen valt, nooit bent u bevredigd. Degenen die u volgen moeten tevreden zijn met wat u weggooit als ballast of speeltjes, maar wat u kostbaar acht houdt u steeds voor uzelf.’ Het schepsel keek heel even naar Gankis, die hem met uitpuilende ogen stond aan te staren. ‘In zijn opvattingen zijn jullie er om bedrogen te worden,’ zei hij tegen de oude zeeman.

Kennit had weinig waardering voor de strekking van het verkondigde. ‘Mijn geld geeft me het recht een vraag te stellen, is het niet?’ zei hij brutaal.

De Ander liet zijn mond openvallen – niet van verbazing, eerder bij wijze van een instinctief dreigement, leek het. De rijen spitse tanden waren in elk geval zeer indrukwekkend. Toen klapte hij zijn kaken weer dicht. ‘Ja.’

‘Zal ik slagen in wat ik ambieer?’

De luchtzakken van de Ander pulseerden. ‘Wilt u die vraag nader preciseren?’

‘Heeft het orakel daar dan behoefte aan?’ vroeg Kennit op redelijke toon. De Ander wierp een blik op de uitgestalde voorwerpen: de roos, de kopjes, de acrobaten in de glazen bol, de veer, de knikkers van kristal, de vingernagels. ‘Uw hartenwensen zullen vervuld worden,’ zei hij toen bondig. Er verscheen een glimlach om Kennits lippen, maar deze vervaagde weer toen de Ander verder sprak, nu op een onheilspellende toon. ‘Datgene wat u het vurigste ambieert zult u verwezenlijken. Die taak, die prestatie, die daad die door uw dromen spookt, zal opbloeien in uw handen.’

‘Genoeg,’ gromde Kennit, die opeens haast kreeg. Hij zag af van de gedachte een gesprek met hun godin aan te vragen. Hij had genoeg van deze profetieën. Toen hij zich bukte om de schatten op te rapen stak de Ander zijn gevliesde handen uit om ze te beschermen. Er glinsterde een druppeltje groen vergif aan het puntje van elk van zijn vingernagels.

‘Deze voorwerpjes blijven natuurlijk allemaal op het Schattenstrand. Ik zal ervoor zorgen dat ze een goed plaatsje krijgen.’

‘Fijn, bedankt,’ zei Kennit zoetsappig, en hij richtte zich op, maar toen het schepsel zijn waakzaamheid liet verslappen deed de piraat snel een stap naar voren en plantte zijn voet hard op de bol met de acrobaatjes erin. Het glas brak in stukjes – met een geluid als van zilveren belletjes. Gankis slaakte een kreet alsof Kennit zijn enige kind had vermoord en zelfs de Ander deinsde achteruit bij het zien van deze zinloze vernielzucht. ‘Jammer,’ zei Kennit terwijl hij zich omdraaide. ‘Maar als ik het niet mag hebben, waarom iemand anders dan wel?’

Hij was slim genoeg om hetzelfde niet met de roos te proberen. Hij vermoedde dat het materiaal daarvan te sterk was en wilde niet riskeren een modderfiguur te slaan door een mislukte poging te doen. De andere voorwerpen waren in zijn ogen waardeloos. Daarmee kon de Ander doen wat hij wilde.

Hij draaide zich om en begon weg te lopen. Achter zich hoorde hij de Ander zijn wraak sissen. ‘De hiel die vernielt wat de zee toebehoort zal op zijn beurt worden opgeëist door de zee.’ Na deze laatste profetie sloot de Ander met een hoorbare klap zijn kaken.

Gankis kwam meteen naast Kennit lopen. Hij was van het type dat aan bekend gevaar altijd de voorkeur gaf boven het onbekende. Na een half dozijn stappen draaide Kennit zich om naar de Ander, die nog steeds over de schatten gebukt stond. ‘Voor ik het vergeet, er was nog een ander teken waar u misschien iets aan hebt. Ik denk dat de oceaan het meer voor u heeft bedoeld dan voor mij. Ik heb het laten liggen waar ik het vond. Het is welbekend, meen ik, dat de Anderen geen liefde hebben voor katten?’ In feite was hun angst en ontzag voor alles wat katachtig was even legendarisch als hun vermogen tot waarzeggerij. De Ander verwaardigde zich niet te antwoorden, maar Kennit had het genoeg te zien dat zijn luchtzakken gealarmeerd opbilden. ‘U vindt ze een eindje verderop. Een heel nest jonge katten, met een prachtig blauw vachtje. Ze zaten in een leren tas. Zeven of acht van die mooie schepseltjes. Ze zagen er wat armzalig uit na hun duik in de oceaan, maar ze redden het wel, wed ik. Vergeet niet dat ze aan de oceaan toebehoren, niet aan u. Ik weet zeker dat u ze liefdevol zult behandelen.’

De Ander maakte een vreemd geluid – een soort gefluit. ‘Neem ze mee,’ smeekte hij. ‘Neem ze mee, allemaal. Alstublieft!’

‘Meenemen van het Schattenstrand wat hier door de oceaan zelf is gedeponeed? Dat zou ik echt niet durven,’ verzekerde Kennit de ongelukkige Ander, zonder met zijn ogen te knippen. Toen draaide hij zich om en liep verder. Onder het lopen neuriede hij een schunnig liedje dat in Deeldorp momenteel populair was. Hij nam grote passen en Gankis had al gauw moeite om hem bij te houden.

‘Kapitein?’ vroeg de zeeman hijgend. ‘Mag ik een vraag stellen, kapitein Kennit?’

‘Vooruit maar,’ zei Kennit welwillend. Hij verwachtte half en half dat de man hem zou vragen wat langzamer te lopen. Dat zou hij echter weigeren. Ze moesten zich haasten om tijdig bij het schip te zijn, voordat het door de eb op de rotsen zou zakken.

‘In wát zult u slagen?’

Kennit kwam in de verleiding het hem te vertellen, maar bedacht zich. Hij had het allemaal te zorgvuldig gepland, te vaak door zijn gedachten laten gaan. Hij zou wachten tot ze onderweg waren en Gankis ruimschoots de gelegenheid had gehad om zijn versie van de gebeurtenissen op dit eiland aan de rest van de bemanning te vertellen. Dat zou vast niet lang duren. De oude rot was een loslippig type en de bemanning aan boord stierf natuurlijk van de nieuwsgierigheid. En wanneer ze met de wind lekker in de zeilen op de terugweg waren naar Deeldorp, zou hij alle hens aan dek roepen. Hij liet zich meeslepen door zijn fantasie en stelde zich voor hoe hij de mannen op het middendek, in het licht van de maan, vanaf het voordek zou toespreken. Zijn bleekblauwe ogen glansden van voorpret.

Ze liepen nu veel sneller over het strand dan toen ze naar wrakgoed hadden gezocht en al spoedig klommen ze naar boven over het steile pad dat naar het beboste binnenland leidde. Hij liet Gankis niets merken van zijn bezorgdheid om de Marietta. Het extreme wassen en dalen van het getij in de Valse Kreek gebeurde volgens een patroon dat zich niets aantrok van de fasen van de maan. Een schip dat meende veilig voor anker te liggen kon opeens worden geconfronteerd met rotsformaties die er tijdens het vorige lage tij nog niet waren. Kennit wilde geen risico nemen en was van plan de Marietta hier weg te hebben voordat zoiets kon gebeuren.

Uit de wind, in de bescherming van het bos, was het een stille,

gouden dag. De warmte van het tussen de boomkruinen door schuin naar beneden vallende zonlicht in combinatie met de bedwelmende bosgeuren maakte hem loom en soeziger. Vanmorgen, toen alles nog nat was van het nachtelijke onweer, had dit woud onaanlokkelijk geleken, een muffe, klamme omgeving vol doornige struiken en hinderlijke takken, maar nu wist Kennit opeens met onwankelbare zekerheid dat het een woud vol wonderen was, een niet minder rijke en lokkende schatkamer dan het Schattenstrand.

Hij had opeens helemaal geen haast meer om bij de Marietta te zijn en bleef midden op het kiezelpad staan. Vandaag zou hij het eiland verkennen. Hem zouden de wonderbaarlijke toverplekken van de Anderen onthuld worden – waar een man honderd jaar kon doormaken in één enkele sublieme nacht. Spoedig zou hij het allemaal weten en beheersen. Maar nu volstond het om even stil te staan en de gouden lucht van deze omgeving op te snuiven. Er was niets wat zijn genot verstoorde, behalve Gankis. De man bleef maar waarschuwingen zeuren over het getij en de Marietta. Hoe nadrukkelijker Kennit hem negeerde, des te meer vragen hij naar zijn hoofd kreeg. ‘Waarom zijn we hier gestopt, meneer? Kapitein? Voelt u zich niet goed, kapitein Kennit?’ Hij maakte een afwerend handgebaar, maar de oude rot negeerde het. Hij keek om zich heen. Kon hij geen klusje verzinnen om die vervelende, stinkende oude man weg te sturen? Hij stak zijn hand in zijn zak en stuitte op het medaillon aan het gouden kettinkje. Hij glimlachte sluw toen hij het tevoorschijn haalde.

Hij onderbrak wat Gankis nu weer stond te mekkeren. ‘Kijk nou toch eens wat ik per ongeluk van het strand heb meegenomen. Wees braaf en breng het maar gauw naar die Ander terug, dan kan hij het netjes opbergen.’

Gankis staarde hem aan. ‘Er is geen tijd voor. Laat het hier, meneer. We moeten snel terug naar het schip, voordat het op de rotsen slaat of zonder ons vertrekt. Het duurt een maand voordat er weer een getij komt dat toegang tot de Valse Kreek mogelijk maakt.’

De man begon op zijn zenuwen te werken. Zijn veel te luide stem had een groen vogeltje weggejaagd, dat naast hem had willen neerstrijken. ‘Ga! Doe wat ik je heb gezegd, vooruit!’ Hij legde knallende zweepslagen en rinkelende kettingen in zijn stem, en zag opgelucht

dat de oude matroos het medaillon uit zijn handen griste en over het pad terug begon te rennen. Toen hij uit het zicht was begon Kennit breed te grijnzen. Hij liep snel verder om enige afstand te scheppen tot de plek waar hij Gankis had weggestuurd. Dan zou hij het pad verlaten. Gankis zou hem nooit kunnen vinden. Hij zou met de rest vertrekken en daarna zou het hele Eiland der Anderen van hem, kapitein Kennit, zijn.

‘Niet precies. Jij zou van hén zijn.’

Het was zijn eigen stem die hij hoorde, maar op een zo zachte fluisterton dat zelfs Kennits scherpe oren het bijna niet hadden opgemerkt. Hij maakte zijn lippen nat en keek om zich heen. De woorden hadden hem wakker gemaakt, leek het wel. Of ergens van weerhouden. Waarvan?

‘Je stond op het punt je in hun handen over te geven. De krachten stromen op dit pad beide kanten op. De magie haalt je over om op het pad te blijven, maar doordat ze de mens aantrekt kan niet worden voorkomen dat dezelfde magie de Ander afstoot. Deze magie houdt hun wereld veilig en jou buiten, maar beschermt tegelijkertijd jou, zolang je maar op het pad blijft. Als zij je weten over te halen het pad te verlaten, kom je binnen hun bereik. Geen verstandige actie.’

Kennit bracht zijn pols ter hoogte van zijn ogen. Het houten miniatuurgezichtje grijnsde hem spottend toe. Nu het toverhout tot leven was gekomen had het hout kleuren gekregen. De uitgesneden krulletjes waren even zwart als de zijne, het gezicht even bruin en de ogen even slap blauw. ‘Ik begon al te denken dat je een miskoop was,’ zei Kennit tegen de amulet.

Het gezichtje maakte een minachtend geluidje. ‘Wat dacht je van mij?’ vroeg het. ‘Ik begon al te denken dat ik aan de pols van een lichtgelovige gek hing, iemand die op het punt stond zichzelf regelrecht in het verderf te storten. Maar je schijnt het effect van de betovering van je te hebben afgeworpen. Of liever gezegd: dat heb ik je laten doen.’

‘Wat voor betovering?’ wilde Kennit weten.

De lippen van de amulet krulden zich tot een beledigend glimlachje. ‘Het omgekeerde van wat je op de heenweg voelde. Iedereen die dit pad betreedt wordt erdoor beïnvloed. De magie van de Anderen is zo sterk dat niemand door hun land kan lopen zonder haar te voelen

en erdoor te worden aangetrokken. Dus ze hebben dit pad van een soort slot voorzien. De mensen wéten dat het land aan weerszijden erg aantrekkelijk is, maar het betreden ervan stellen ze uit tot morgen of overmorgen. Altijd tot later. Zeg maar tot sint-juttemis. Maar door je nare opmerkingen over de katjes zijn ze van streek geraakt. Ze hebben geprobeerd je van het pad weg te lokken om je te gebruiken als een werktuig om van die katjes af te komen.'

Kennit permitteerde zich een tevreden glimlachje. 'Ze hebben niet voorzien dat ik een amulet zou hebben die me immuun maakt voor hun betoveringen.'

De amulet tuitte zuinigjes zijn lippen. 'Ik heb je alleen bewust gemaakt van die betovering. Bewustzijn van een betovering is altijd het sterkste wapen ertegen. Zelf beschik ik niet over magie om uit te stralen of om hun magie te neutraliseren.' De blauwe oogjes van het gezichtje draaiden onrustig heen en weer. 'En als we hier nog lang blijven staan kletsen komen we misschien alsnog aan ons einde. Het getij verloopt nu snel. De stuurman moet al gauw beslissen tussen jou hier achterlaten of de Marietta aan de rotspieken prijsgeven. Haast je nu eerst maar eens naar de Valse Kreek.'

'Gankis!' riep Kennit geschrokken. Hij vloekte, maar begon toen te rennen. Het was zinloos om op de man te wachten of achter hem aan te gaan. Hij moest hem hier achterlaten. En hij had hem het gouden medaillon gegeven! Wat een stommeling was hij geweest om zich door de magie van de Anderen zo in de luren te laten leggen. Enfin, nu was hij zowel zijn getuige als zijn souvenir kwijt, maar hij verdomde het om ook nog zijn schip te verliezen. Hij begon met zijn lange benen over het kronkelige pad te rennen. Het gouden zonlicht, dat zojuist nog zo mooi en stralend had geleken, was opeens gewoon een veel te hete zomermiddag waarin het moeilijk ademen was.

De begroeiing werd minder dicht en dat waarschuwde hem dat hij de kreek naderde. Even later hoorde hij het geknars van voeten op het grindpad achter zich. Kennit draaide zich om en zag geschokt dat het Gankis was en dat deze hem zonder een moment te aarzelen voorbijdenderde. Hij had een uitdrukking van pure paniek op zijn gezicht. Kennit had gedacht dat hij niet harder kon rennen, maar sprintte nu op topsnelheid achter Gankis aan, het bos uit, het strand op.

Hij hoorde Gankis naar de scheepsjongen schreeuwen dat deze moest wachten, wáchten. De jongen had kennelijk besloten de terugkeer van de kapitein niet af te wachten, want hij had de sloep al over het zand, de met schelpen begroeide rotsen en het zeewier naar de wijkende rand van het water gesleept. Er klonken kreten op van het wachtende schip toen de bemanning Kennit en Gankis op het strand zag verschijnen. Een matroos op het achterdek wuifde fanatiek dat ze moesten opschieten. De Marietta was al in de problemen gekomen. Doordat het water zich had teruggetrokken was het schip bijna aan de grond gezet. De matrozen spanden zich al in om het laatste anker op te halen. Het schip maakte licht slagzij en werd toen door een laatste golf een heel klein eindje opgetild van het rotsplateau waarop het half en half rustte. Kennit hield zijn adem in, want behalve van zichzelf was er niets ter wereld waar hij meer van hield dan van zijn schip.

Zelf gleed hij verschillende keren bijna uit over wier en schelpen toen hij zich over het strand naar de sloep haastte. Gankis liep nog steeds voor hem uit. Er waren geen orders nodig om te zorgen voor een zodanige samenwerking dat ze de sloep gedrieën in recordtempo naar bevaarbaar water trokken. Gankis en de jongen begonnen te roeien, Kennit ging voorin zitten. Ze waren alle drie drijfmat. Het anker van de Marietta, dat onder het zeewier zat, was bijna boven. Zeilen fladderden zenuwachtig, roeiriemen deden water opsplatten. De afstand tussen de twee vaartuigen werd snel kleiner. Toen kwam de sloep langszij, de takelhaken hingen al klaar en werden meteen bevestigd. Even later stond Kennit op het dek van zijn schip. De stuurman stond aan het wiel en had zijn orders al geschreeuwd: de zeilen bolden op, de roeiers spanden zich in. Langzaam kreeg de Marietta snelheid, langzaam wist ze zich op de stroom van het afnemende getij, tussen de levensgevaarlijke punten van de boven het lage water uit piekende rotsen door, uit de verraderlijke muil van de Valse Kreek te bevrijden.

Kennit keek ondertussen op het dek om zich heen. Hij zag dat alles in orde was. De scheepsjongen dook in elkaar toen de kapitein hem in het oog kreeg. Kennit zei niets, maar de knaap wist dat zijn ongehoorzaamheid noch vergeten, noch vergeven zou worden. Jammer. De jongen had een mooie gladde rug. Morgen zou het daarmee

afgelopen zijn. Morgen was vroeg genoeg. Laat die jongen er maar een poosje tegen aanhikken, laat hem maar eens goed beseffen wat zijn lafheid hem had opgeleverd. Na niet meer dan een knikje in de richting van de stuurman zocht Kennit zijn kajuit op. Hoewel ze maar op het nippertje aan een ramp waren ontkomen, bonkte zijn hart van triomf. Hij had de Anderen verslagen in hun eigen spelletje. Zijn mazzel had hem weer eens niet in de steek gelaten. De dure amulet aan zijn pols was tot leven gekomen en had meteen al zijn waarde bewezen. En het beste van alles: het orakel van de Anderen had de vervulling van zijn ambities geprofeteerd. Hij zou de eerste koning van de Piraten Eilanden worden.